

Çanakkale Bir Destan

– Adem Çoban · 24 Mayıs 2014

Çanakkale bir destan. Anadolu da ağıt. Bu destanı yazmaya yeter mi kalem kağıt? Sanki dünya bir olmuş, yığılmış tüm kainat. Geçit vermedi ceddin, hasta diyene inat. Yurdumun her köşesi and içip yürek koydu. Vermezdi vatanını. Atası Kayı Boy'du. Öyle bir savaş'ki bu, tarihte yok benzeri. Giremezdi yurduna, düşmanların panzeri. Yağarken üzerine, mermiler sağnak sağnak. Fırladı siperinden, koşarak yalın ayak. Cennetin bahçesine, girercesine koştu. Şahadet şerbetini, içmesi ne de hoştu. Ölmeye arzusuydu, düşmana veren telaş. Yeryüzü görmeyecek, bir daha böyle savaş. İki siper arası, birkaç metre kadardı. Esir olup yaşamak, Mehmet'im için ardı. Gelibolu kan gölü, Seddülbahir tam siper Mekteb-i Sultanlılar, hep şehit birer birer. Saklambaç körebeyi, nasıl bırakıp gittin. Vatan sevmeyi bana, on beşli sen öğrettin. Kalkar mı bir nefeste, iki yüz on beş okka? Seyit Onbaşı yaptı, tam üç kez arka arka Kaç kınalı kuzular, vatana kurban oldu. Sen hür doğasın diye, koca bir nesil soldu. Unutan çok olsa da, yazılan o tarihi. Beş vakit anan da var. unutmayıp tenzihi. Adem Çoban(dilenci)